

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐκπέμπει δωρεάν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἰατρείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΤΕΡΑ</p> <p>ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμάς 80. Ἐξέμνητος δραχ. 45. Τρίμητος δραχ. 15.</p> <p>ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀργυρίου νόμισμα διατμ. 50.— ἡμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνα 10.</p> <p>*Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878</p> <p>ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ</p> <p>ἄρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἰ σὺν ἔρχονται ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οἰουθνήτου μηνός.</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, καρὰ τὰ Βαρθολομαίου.</p>
<p>Ἰαριδος Β'.—Τόμος 35ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰουνίου 1928.</p>	<p>Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 31</p>

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἐκ τοῦ Frignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' ἔτσι ἔγιγε. Ἡ Τζέννη μίλησε ὡρα πολλή μετ' τὴν φίλῃ της καὶ σὺν τέλος ἔδωσε τὴν συγκατάθεσίν της.

Ἡ μίς Μιλδρεδ γινώριζε τὴν καίδη Στάρλυ ἀπὸ πέντε χρόνια. Ἦξερε ὅτι ἦταν χήρα τοῦ κόμτε Πιερρεφόν κι' ὅτι εἶχε παντρευεῖ μετ' τὸν λόρδο Στάρλυ.

Ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἦταν τυχερός. Μ' ὅλα τὰ προτερήματα τῆς κυρίας Πιερρεφόν, ὁ λόρδος Στάρλυ φιλόδοξος καὶ φιλοχρήματος, καθὼς ἔλεγε, δὲν πρόσεξε παρά μόνο τὴν περιουσίαν της, ποὺ ἦταν πολὺ μεγάλη.

Μετ' θλίψη της εἶδε ὅτι ὁ ἄντρας της ἀπαρνήθηκε τὴν καθολικὴν θρησκείαν κι' ἀκολούθησε τὸ ἀντικαθολικὸ κόμμα τοῦ Κρόμβελ.

Ὡστόσο ἔμενε πάντοτε κοντὰ του, πιστὴ στὰ καθήκοντά της, μετ' τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς θάφευγε κάποτε στὸν ἴσιον δρόμον τὴν σκληρὴν αὐτῆς καρδιά. Ἀρνήθηκε ὅμως νὰ δεχθῆι σὺν σπῆτι της τοὺς νέους φίλους τοῦ λόρδου καὶ διατήρησε, κι' αὐτὴ κι' ἡ κόρη της, τὴν καθολικὴν τῆς πίστην.

Ζούσε λοιπὸν κάπως ἡσυχὰ καὶ μοναχικῶς, μετ' τὸ ἀγαπημένον της κοριτσάκι, ποὺ ἦταν ἡ μόνη λατρεία της στὸν κόσμον.

Οἱ λεπτομέρειες αὐτῆς καὶ τὰ εὐνοϊκὰ σχόλια τῆς μίς Μιλδρεδ ἔδωξαν ὅλους τοὺς φόβους τῆς Τζέννης. Ἦταν βέβαια κι' ἓνα σοκατικὸν σημεῖον· ὁ λόρδος αὐτός, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ Κρόμβελ κι' ἐχθρὸς τῆς θρησκείας τους. Μὰ τὸ παιδί οὐτε θὰ τὸν ἔβλεπε ποτε αὐτόν, γιατί' θὰ ζούσε μέσα στὰ διαμερίσματα τῆς καίδης καὶ τῆς κόρης της.

— Μὰ κι' ἂν τὸν ἴδῃ, μήπως θὰ τὴν προσέξῃ καν' ἐκεῖνος ἢ θὰ τῆς πιάσει κουβένταν; πρόσθεσε ἡ μίς Μιλδρεδ. Ἐνόησα σου καὶ τὰ ξέρω ἐγὼ αὐτὰ τὰ μεγάλα σπῆτια. Οὐτε θὰ τὴν πᾶρει κανεὶς μύρωδιὰ τῆ μικρούλα σου, μέσα σὲ τό-

σο κόσμον ἐκεῖ-μέσα! Ὅταν θὰ τελειώνει τὴν ἔργασίαν της μετ' τὴν δεσποινίδα Πιερρεφόν, θὰ πηγαίνει μαζί μετ' τὴν γαλλίδα κουβερνάνταν της, ποὺ εἶναι μιὰ γυναικίαν πολὺ καθὼς πρέπει.

Ἀλήθεια, ἡ Τζέννη ἔβρισκε ὅτι ἡ φίλη της εἶχε πολὺ δίκιον. Ἐπρεπε νὰ μὴν ἔχει αὐτοὺς τοὺς ὑπερβολικοὺς φόβους, ποὺ τὸ κάτω-κάτω ἦταν ἀστήρικτοι. Ἡ



Ἡ Νταίτζη νάθῃς φοβισμένη... (Σελ. 254, στ. α')

Νταίτζη ἔπρεπε νὰ βγῆι στὸν κόσμον, νὰ γνωρίσῃ ἐπιτέλους καὶ διὰ ἀνθρώπους, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν ὑποστήριξαν μιὰ μέρα, ἂν οἱ θεοὶ γονεῖς της πέθαιναν καὶ τὴν ἀφίαν ἀπροστάτευτη.

Ἡ τύχη δὲ λογαριάζει τίς ἀνθρώπινες προφυλάξεις. Τὴν εἶχε κρύψει τόσα χρόνια ἀπὸ τὸ φῶς κι' ἀπὸ τὸν ἥλιον, σὺν κατὰ πολὺ τιμῶν, ποὺ φοβόμασταν τὸ ἰδεῖ ἀνθρώπινον βλέμμα. Ὅταν ἀπο-

φράσσει νὰ τὴν βγάλῃ ἐξω, βρῆκε τὸ πιδ σίγυρον ἀστυλο γιὰ νὰ τὴν ἐμπιστευθῆι.

Κι' ἐκεῖ μέσα ἀκριβῶς πῆγε ἡ τύχη της καὶ τὴ βρῆκε!

Τὶς ἀκόλουθες μέρες ἔκαμαν τίς ἐτοιμασίαι τοῦ ταξιδίου. Ἡ Τζέννη ἀγρόπησε νύχτες ὀλόκληρες γιὰ νὰ ἐτοιμάσει τὰ φτωχὰ ρούχα τῆς κόρης της καὶ νὰ τὰ ταχτοποιήσῃ προσεχτικῶς ἕνα-ἕνα. Μετ' πόση ἀγάπην καὶ πόση προσοχὴ τάχε ραμμένα ἔλ' αὐτὰ τὰ περικάλια καὶ τὰ μάλλινα φορέματα, γιὰ τὸ ἀγαπημένον της κορίτσι!

Ἡ ἀναχώρησις τῆς Βιολέττας ἦταν ἓνα μεγάλο γεγονός.

Ὁ μπάρμπα-Θωμάς, καθισμένος σὲ μιὰ γωνιά, τὴν κοίταζε χωρὶς νὰ μιλά, σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Πόσον τὴν εἶχε πονέσει ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος!

Ἡ Τζέννη ἐτοίμαζε, ἐτοίμαζε χωρὶς τελειωμὸν κι' ἔχυνε κρυφὰ δάκρυα. Ὁ γέρο-Δίκ, δταν ἔμαθε τὴν εἰδησιν, κούνησε τὸ κεφάλιν του καὶ μουρμούρισε ἀπὸ μέσα του:

— Αὐτὰ δὲν εἶναι φρόνιμα πράγματα. Τὸ κορίτσι πρέπει νὰ κάτσει ἐκεῖ ποὺ κάθεται!

Ὁ Τζόε ὅμως, ποὺ σὺν παιδί τοῦ ἄρεσαν οἱ περιπέτειαι, ἔπλαθε ὄνειρα γιὰ τὴν νέα θέσιν τῆς Βιολέττας, γιὰ τὸ παλάτι ποὺ θὰ καθόταν καὶ γιὰ τὴν καλὴν τύχην ποὺ χωρὶς ἄλλο τὴν περίμενε ἐκεῖ. Ζήτησε λοιπὸν τὴν τιμὴ νὰ κουβαλήσῃ μόνος του τὸ μπόγαλάκι τῆς μικρῆς ταξιδιώτισσας ὡς τ' ἀμάξιν ποὺ τὴν περίμενε.

Ἡ Νταίτζη πετούσε στὰ οὐράνια! Ταξίδι ἀληθινὸν, μετ' ἀμάξιν ἀληθινὸν, μετ' ἄλογα ἴσαμε καὶ πάνω, μετ' συνοδοίτας! Αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε ταξιδέψῃ παραπέρα ἀπὸ τὸ Ὀδεονμίστηρ μετ' τὴν βάρκαν τοῦ γέρο-Δίκ! Ἦταν, βλέπατε, μικρὴ ἀκόμη, ὥστε νὰ μαντέψῃ πόσον πίκραινε αὐτὸς ὁ χωρισμὸς τὴν κυρὰ-Τζέννην.

Ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς Νταίτζης, ἔφτασαν μιὰ ὥρα νωρίτερα, ἀλλὰ δὲν τόλμησαν νὰ μποῦν μέσα στὸ πλοῦσιον παλάτι καὶ κάθισαν σ' ἓνα παράμερον

πεζούλι, προμένοντας την ώρα που θα ξεκινούσαν.

Σε λίγο λοιπόν είδαν τη μεγάλη άμαξα της λαίδης κι' από πίσω μια άλλη μικρότερη, για την ακολουθία της. Ύστερα κάμποσοι στρατιώτες και όπληρες όπλισμένοι τοποθετήθηκαν τριγύρω στ' άμαξια. Μια κυρία, που φαινόταν πως θα ήταν η γκουβερνάντα, κατέβηκε και κοίταξε αν έλειπε τίποτα. Λακέδες έφεραν ταπέτα και σκεπάσματα και τέλος φάνηκε η λαίδη με τη δεσποινίδα ντε Πιερρεφόν.

Η Τζέννη κι' η Νταίξη σηκώθηκαν, περιμένοντας να τις φωνάξουν. Η κόρη τις είδε, έστειλε την κουβερνάντα να τις φωνάξει κι' όταν πλησίασαν, φίλησε τη Νταίξη, που είχε γίνει παπαρούνα. Η λαίδη είπε μερικά καλά λόγια στη Τζέννη και της υποσχέθηκε ότι θα πρόσχε την κόρη της.

Ύστερα μητέρα και κόρη φιλήθηκαν για τελευταία φορά, γιατί έπρεπε πια να χωριστούν.

Τη στιγμή αυτή η Νταίξη ένοιωσε την καρδιά της βαρεία κι' αν τη ρωτούσαν τώρα, ίσως θα προτιμούσε να μην αφήσει την αγαπημένη της μητέρα και να φύγει. Αλλά δεν ήταν πια καιρός για αποφάσεις.

Η νεαρή άριστοκράτισσα τη φώναξε στη μεγάλη άμαξα. Κάθισε και φοβισμένη κι' ακίνητη, χωρίς να τολμά να γυρίσει δεξιά ή αριστερά. Μα γρήγορα ξεθάρρεψε, γιατί η λαίδη ήταν άπλη και αγαθή κι' η κόρη της της μιλούσε με πολλή συμπάθεια.

Και ποιος μπορούσε να μείνει ακίνητος κι' άρλητος, όταν είχε τη συντροφιά της μικρής Λουίζας; Ήταν ζωηρή και φλόβαρη κι' έκανε χίλιες δυο ερωτήσεις στη Νταίξη, χωρίς να σταματά στιγμή.

Η Νταίξη πάλι απροκρινόταν, όσο καλύτερα μπορούσε. Ήταν από φυσικό της ντροπαλή, αλλά και το κλεισίμό της χρόνια δόκλιχη στον Πύργο την είχε συνηθίσει στη σιωπή. Ύστερα, η Τζέννη της είχε δώσει τόσες συμβουλές να είναι λιγόλογη κι' επιφυλαχτική, ώστε κι' αυτή δεν ήξερε στα τελευταία τι έπρεπε και τι δεν έπρεπε να λέει.

Η λαίδη Στάρλυ, βλέποντας την άμμηχανία της, γύρισε την κουβέντα κι' άρχισε να μιλά με την κόρη της για τη Γαλλία. Η Νταίξη είχε ακούσει τον παπού να μιλά για τη Γαλλία, που την είχε ιδεί στα ταξίδια του. Ρώτησε λοιπόν κι' αυτή πως ήταν ο νεαρός βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΔ' κι' αν η δεσποινίς ντε Πιερρεφόν είχε ιδεί την βασίλισσα της Αγγλίας και την κόρη της, τη πριγκίπισσα Έρριέττα, γιατί είχε ακούσει στας Μεδρεδ ότι κι' οι δυο είχαν καταφύγει στη Γαλλική Αδλή.

Η λαίδη Στάρλυ κι' η κόρη της εί-

χαν σχετισθεί με τη βασίλισσα και διηγήθηκαν στην Νταίξη ότι ήξεραν για τη θλιβερή ζωή της.

Μόλις άρχισε η επανάσταση, ο Κάρολος ο Α' έστειλε τη βασίλισσα στην Ολλανδία με κάποια επίσημη πρόταση, αλλά με τον κρυφό σκοπό να προμηθευθεί χρήματα και να οργανώσει στρατό για να καταπνίξει την εξέγερση.

Η βασίλισσα έδωσε ένεχυρο τα χρυσάφια της και τα στολίδια της και κατόρθωσε να μαζέψει στρατό από σαράντα χιλιάδες μισθοφόρους και νάρματώσει δόκλιχη στόλο.

Στο μεταξύ όμως τα βασιλικά στρατεύματα έπαθαν νέες αποτυχίες κι' η βασίλισσα, που βρισκόταν τότε στο Έξτερ με τη μικρότερη έγγονή της, λίγο έλειψε να πέσει στα χέρια του κόντε του Έσσέξ, που διοικούσε τους επαναστάτες, κι' αναγκάστηκε να καταφύγει στο Φάλμουθ, απ' όπου έκανε ολλανδικό πλοίο κατάφερε να την μεταφέρει στη Μπρέστη, μ' όλο που ο άγγλικός στόλος την κυνηγούσε από κοντά.

(Ακολουθεί)



Ο Νίλς, στη ράχη του αετιού, πετá προς η Λαπωνία.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Τώρα πετούμε πάνω από τη Λαπωνία, είπε ο Γόργης.

Κι' ο Νίλς έσκυψε να ιδεί πως ήταν η χώρα που γι' αυτήν είχε ακούσει τόσα. Δεν έβλεπε όμως τίποτα άλλο παρά δάση και δάλτους, κι' αυτή η μονοτονία τον έκανε να νυστάξει τόσο, που λιγά έλειψε να πέσει κάτω. Είπε λοιπόν στον αετό πως δεν μπορούσε πια να κρατηθεί πάνω στη ράχη του κι' έπρεπε δίχως άλλο να σταθή για λίγη ώρα. Στη στιγμή ο Γόργης κατέβηκε σε μια κοιλάδα και άφησε τον Νίλς να εκπλωθη στο χόρτο. Ύστερα όμως τον πήρε πάλι στα νύχια του και πέταξε μαζί του ψηλά στον άερα.

— Κοιμήσου, μικρέ μου, του είπε έμένα με κρατά ξύπνιον ο ήλιος και θα εξακολουθήσω το ταξίδι.

Και παρ' όλο που ο Νίλς κρεμόταν έτσι άβολα απ' τα νύχια του αετού, άποκοιμήθηκε σταλήθεια κι' είδε ένα πα-

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ

Σ' ένα σταθμό, ένα χωριουδάκι μέσα σταμπέλια σκορπισμένο. Ένα κισσό, κι' ένα πλατάνι κι' ένα πηγάδι σφαιλιωμένο.

Σ' ένα σταθμό, ένα καρπανάκι κι' ένα σταθμάρι με σειρήνια. Μια ψηλή λεύκη, το πλατάνι, ταμπέλια γύρω από τα σάτια.

Στην ταπεινό σταθμό το τραίνο στάθη κακό και θυμωμένο.

Νερό κι' άχνους φυσάει, να φύγει και βιά άνυπόμονη το πηγάδι.

Σ' ένα σταθμό, ένα χωριουδάκι μικρό κι' άνόητο. Άσκατου άπ' τον κισσό και το πλατάνι μισοκρυμμένο τόγομά του.

Ένα λεπτό το τραίνο έστάθη μονάχα για να ξανασηύξει και το χωριό θάφισεν πάλι και τον κισσό και το πλατάνι.

Άπ' το μικρό χωριό, το τραίνο κινάει με βιά και θυμωμένο.

Μακρό ταξίδι. Ξεκινάμε. Ποιος ξέρει αν θα το ξαναϊδούμε!

ΜΙΧ Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

λουλούδια, πάνω στα δένδρα καλαδούσαν τα πουλιά, τάγρια και τα ήμερα ζώα έτρεχαν πιά να προσπεράσουν άλλο κι' ανάμεσα σ' όλο αυτό το πλήθος περπατούσαν οι άνθρωποι, άλλοι κρατώντας τσάπες και δρεπάνια, άλλοι άξίνες, άλλοι τουφέκια και μερικοί δίκτυα και καλάμια για το φάρεμα.

Όλη η πομπή προχωρούσε εύθυμη και χαρούμενη, κι' αυτό δεν φάνηκε παράξενο στον Νίλς σάν είδε πιας την δόνησος. Γιατί μπροστά δεν πήγαινε κανένας άλλος απ' τον ίδιο τον ήλιο. Κυλούσε πάνω στο δρόμο κι' έμοιαζε μ' ένα μεγάλο φωτεινό κεφάλι με χρυσά μαλλιά και μ' ένα πρόσωπο που έλαμπε δόκλιχη από εύθυμία και καλοσύνη.

— Έμπρός! φώναξε άδιάκοπα. Κανείς να μη φοβάται ένόσω βρισκομαι έγω μαζί σας. Έμπρός, έμπρός!

— Θα ήθελα πολύ να ήξερα που μάς πηγαίνει ο ήλιος; είπε ο Νίλς.

Τα στόχια που πηγαιναν πλάι στον Νίλς, άκουσαν τι είπε και το άπάντησαν άμέσως:

— Μάς οδηγεί στη Λαπωνία για να παλαίψουμε με το μεγάλο στοιχείο που τα μαρμαρώνει όλα.

Σε λίγο ο Νίλς Χόλγκερσον παρατήρησε ότι πολλοί από τους έδουπόρους άρχισαν να γίνονται διατακτικοί: πήγαιναν σιγώτερα κι' ύστερα σταματούσαν. Είπε πως στάθηκαν οι άξυές. Τα έλάφια και τα σιτάρια σταμάτησαν κι' αυτά καθώς κι' οι καστανιές και τα μεγάλα κίτρινολούδα κι' οι κέρδικες.

Κοίταξε πίσω του για να ιδεί γιατί σταμάτησαν όλοι αυτοί. Και τότε είδε ότι δεν βρισκόταν πια στη νότιο Σουηδία. Έτρεχαν τόσο γρήγορα, που τώρα βρισκόνταν στην κεντρία Σουηδία, στο Σβηλαντ. Έδώ άρχισε κι' η βαλανιδιά να περπατά σιγώτερα. Κοινοστάθηκε, έκανε μερικά διατακτικά βήματα κι' ύστερα στάθηκε όλοτελα.

— Γιατί δεν έρχεται πια η βαλανιδιά μαζί μας; ρώτησε ο Νίλς.

— Φοβάται μη την μαρμαρώσει το στοιχείο, είπε μια μικρούλα καταπράσινη σημάδα, που περπατούσε εύθυμη και θαρρητή κι' ήταν μια χαρά να τη βλέπει κανείς.

Μ' όλο που τρεις είχαν μείνει πίσω, τραβούσαν άκομη κάμποσοι μπροστά.

Κι' ο ήλιος δλε ώρα φώναζε:

— Έμπρός, έμπρός! Κανείς δεν πρέπει να φοβάται ένόσω-εμ' έγω μαζί σας.

Με την ίδια γρηγοράδα η πομπή εξακολουθούσε την πορεία της. Σε λίγο έφθασε στα βερεινά πάνω στο Νόρλαντ. Αλλά τώρα άδικα τους προέτρεπε ο ήλιος. Η μηλιά στάθηκε, η κερασιά στάθηκε, η βρώμη στάθηκε. Ο Νίλς γύρισε και τους ρώτησε:

— Γιατί δεν έρχεσθε μαζί μας πια; Γιατί αφήνετε τον ήλιο;

— Δεν τολμούμε. Φοβόμαστε το μεγάλο στοιχείο που βρίσκεται στη Λαπωνία.

Τότε κατάλαβε ο Νίλς πως τώρα θαχαν φθάσει κι' έλας ψηλά στη Λαπωνία κι' η συναδεία γινόταν όλοένα και μικρότερη. Οι φραουλιές, η βρούα, οι ρεβυθιές, οι φραγκοσταφυλιές είχαν άνέβει ως εδώ. Η άγελάδα και η άλλη πηγαιναν δίπλα-δίπλα. Τώρα όμως όλα μείνανε πίσω. Οι άνθρωποι προχώρησαν λιγάκι άκόμα, ύστερα όμως στάθηκαν κι' αυτοί. Ο ήλιος θα είχε μείνει μόναχός του, αν δεν είχαν προστεθεί και-

νούργοι συνοδοιπόροι. Τώρα πηγαίνανε μαζί του κάμποσοι μικροί θάμνοι, και μαζί μ' αυτούς και Λάπωνες και τάρανδοι και γαλάζιες άλεπούδες.

Και τότε άκουσε ο Νίλς ένα θόρυβο που όλοένα πλησίαζε περισσότερο. Ήταν ένας σωρός από ποτάμια και ρυάκια που έρχόνταν κατά πάνω τους μ' όρμη.

— Γιατί τρέχουν τόσο γρήγορα αυτά τα νερά; ρώτησε.

— Τρέχουν για να φύγουν το μεγάλο στοιχείο που βρίσκεται πάνω στο βουνό, άπάντησε μια άσπρη άρκουδα.

(Ακολουθεί) ΓΕΟΡΓΙΑ ΙΑΡΕΟΥΑΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

Ι ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΘ

Άλήθεια, η θειά Εύλαλία θα τα είχε ξεχάσει... Κι' άμα βράδυνας, θα γύριζαν κρυφά κρυφά και ξυστά-ξυστά στο σπίτι της, χωρίς να περάσουν άπ' το δρόμο της θειάς Τεοφιλόρης, που βέβαια θα τα θυμόνταν άκόμα.

Έτσι η Ρήνα κι' η Μαρίνα παρήγορήθηκαν, ξεθάωρεσαν. Κι' άρχισαν να συλλογιούνται πως θα περνούσαν τις ώρες τους στην έρημιά εκείνη. Να πάνε στο σπίτι της αλυστρας; Δεν την έγνωρίζαν και δεν ήξεραν πως θα τις δεχόταν. Και τί ψέμμα να της πούν, όταν θα τις ρωτούσε τί γύρευαν, εκεί μοναχές και γιατί δεν βιαζόνταν να γυρίσουν στο σπίτι.



Ε. ΚΑΒΑΝΗΣ



Αποράσιαν λοιπόν να κατεβούν άκρωξιόλου στ' άκρογιαλι και να μείνουν εκεί όλημέρα, παίζοντας και πίνοντας καβούρια Οάτρωνας κιάλα, που είχαν άρχισει ναπεινούν.

Το σχέδιο δεν ήταν άσχημο. Θα καλοπερνούσαν εκεί κοντά στη θάλασσα. Κι' αν έβλεπαν κανένα να πλησιάζη, θα μπορούσαν μια χαρά να κρυφτούν ανάμεσα στα βραχάκια, μια σταλιά πράμμα που ήταν κι' οι δυο τους. Αλλά, την τελευταία στιγμή, τους ήρθε πάλι μια ιδέα, — μια ιδέα κακή, όπως πάντα.

— Παίνομε κι' αυτά τα ρούχα, να τα ρίξουμε στη θάλασσα, να πλένε; έπρότεινε η Μαρίνα.

— Και να τα γυρεύη η κυρά-πλύστρα, έ; χα! χα! χα! έκαμε η Ρήνα κατενθουασμένη.

Και, κατά τη συνήθειά τους, τόπαν και τόκαναν. Μάζεψαν τα ρούχα της μπουγάδας, μισοστεγνώμενα τα φορτώθηκαν και... δρόμο για τη θάλασσα. Ναι, μ' αυτό ήταν η καταστροφή τους.

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αγαπητοί μου,

ΥΓΕΣ τις ημέρες είχα μια χαρά, — μια μεγάλη χαρά. Δεν έκέρδινα το Δαχέλο, ούτε κληρονομία κανέναν άγνωστο παραθετό στην Αμερική. Υπάρχουν όμως πράγματα στον κόσμο που μας χαροποιούν περισσότερο από κάθε δικό απόκτημα. Σάν αυτό που θα σας ιστορήσω τώρα:

Η «Νέα Έστία», το περιοδικό που διευθύνω, είχε προκηρύξει πέρου ένα Διαγωνισμό Διηγήματος. Κριτές ο Παλαμιάς, ο Καμπούρογλου, ο Μενάρδος, ο Άλκης Θρόλος κι' εγώ. Τρεις χιλιάδες το πρώτο βραβείο, δυο χιλιάδες το δεύτερο, χίλιες το τρίτο. Φυσικό ήταν, ένας τέτοιος Διαγωνισμός να κινήσει τη γενική εμπιστοσύνη, να υποβάλει κάθε εύγενική φιλοδοξία, να τραβήξει κάθε νέο ταλέντο. Και νά, λάβαμε ογδόντα διηγήματα απ' όλα τα μέρη του Έλληνισμού. Και — πολύ σπάνιο πράγμα, — περισσότερα από τα μισά ήταν έργα δόκιμα, και καμιά δωδεκαριά ιδιαίτερα. Έτσι ο Διαγωνισμός της «Νέας Έστιας» είχε τη μεγαλύτερη επιτυχία που μπορούσαμε να όνειρευθούμε.

Μέσ' στα καλά διηγήματα, το καλύτερο, το άψυγκριτο φέραιό απ' όλα, ήταν το έπιγραφόμενο «Οι Θεότητες του Κοτύλου». Τό είχε στείλει κάποιος από δω, με το ψευδώνυμο «Ομηρός Άλθεης». Είχε όμως μαζί κι' έναν κλειστό φάκελλο με το αληθινό του όνομα. Αυτός θάνοιγόταν, μπροστά σ' όλους τους κριτές, μετά την κρίση. Δεν ξέραμε λοιπόν τίνας ήταν τό διήγημα αυτό; συμπεραίναμε όμως, από την άναγνωσή του, πως θάταν κάποιου νέου με δυνατό ταλέντο και με μεγάλη καλλιέργεια. Γιατ' ήταν γραμμένο μ' έναν τρόπο έντελώς μ ο ν τ έ ρ ο, ειχ' ένα σχέδιο που μαρτυρούσε πολλές τεχνικές γνώσεις, κι' ή υπόθεσή του, πολύ όμορφη, πολύ πρωτότυπη κι' έντελώς ελληνική, προκαλούσε ζωηρότατο τό ενδιαφέρον με την εμπνευσμένη ανάπτυξή της κι' έδινε την πιο λεπτή, την πιο καλλιτεχνική συγκίνηση. Άκοιστε:

Στην Ελλάδα, επί Τουρκοκρατίας, στά 1812... Ένοι αρχαιολόγοι, — άρπαγες να ποδμε καλύτερα, — είχαν κά νει άνακαταφές άπάνω στον Κότυλο της Μεσσηνίας, κοντά στη Φιγαλία, κι' είχαν άνακαλύψει τη ζωοφόρο ενός ναού με άνάγλυφα του Φειδία. Τά πολύτιμα αυτά μάρμαρα, οι πρόξενοι κι' οι πράκτορές τους διαπραγματευόνταν να τά πουλήσουν στη Γαλλία, στην Άγγλία, στη Γερμανία, σ' όποιον θά τους έδινε τό περισσότερο... Έντωμεταξύ έτοιμα-

ζόνταν να τά περάσουν κρυφά στη Ζάκυνθο, να τά εξασφαλίσουν εκεί από τους Τούρκους, που ήξεραν την έμπορική τους άξια κι' έφεραν στους άρπαγες δυσκολίες... Πασάς του Μοριά ή-ταν τότε ο Βελής, γιός του Άλήπασα των Γιαννινών. Και γραμματικός του ο Γεώργιος Σταυρός, ό κατοπινός έδρυτής της Έθνικής Τραπεζής, νεώτατος, — όχι βέβαια όπως τον βλέπουμε στα χαρτονομίσματα, — αλλά μυημένος από τότε στη Φιλική Έταιρεία, αίσθηματίας και πατριώτης θερμός. Οι ξένοι, για να τους επιτρέψει την άπεριπόληση, είχαν τάξει στο Βελή-πασά κάμποσες χιλιάδες γρόσια. Κι' αυτός έστειλε στον Κότυλο τό γραμματικό του, για να τά εισπράξει...

Άλλά για τόν Γεώργιο Σταυρό ή άποστολή αυτή ήταν ένα πρόβλημα. Δεν πήγαινε στον Κότυλο για να πάρη τό μερτικό του άφεντικό του. Πήγαινε, σαν πατριώτης, να έμπαιδίσει με κάθε τρόπο, με θυσία της ζωής του άκόμα, την άπαγωγή των εθνικών καμηλιών. Και πραγματικός, κάνει και-πέρα σκη-νές. Τους βρίζει «κλέφτες», όρμξ να τους χτυπήσει, τον πυροβολούν, τον πληγώνουν, τον βιάζουν απ' τη μέση... Είχε συνεννοηθεί με κάποιους Τούρκους, να τον βοηθήσουν; αλλά ή βοήθεια φτάνει άργά. Τά μάρμαρα φορτώθηκαν σε μετ' κορβέττα. Κι' ο Γεώργιος Σταυρός, πλήγωμένος, βλέπει με σπα-ραγμό ψυχής, να φεύγουν, μέσα στη νύχτα, να φεύγουν από την Ελλάδα για πάντα, οι Θεότητες του Κοτύλου, τάριστουργήματά του Φειδία... Άλλά όχι! Σε λίγο φωτεινές γραμμές διασχί-ζουν τό σκοτάδι κι' ακούγονται κανο-νίες. Οι Τούρκοι, από τη Σφακχέρια, πυροβολούν την κορβέττα, που παίρνει φωτιά και βουλιάζει. Άλλος σπαραγ-μός τώρα, άλλη αγωνία για τόν Γεώρ-γιο Σταυρό: Τά μάρμαρα θά χαθούν στο βυθό κι' άκόμα, μέσα στο πλοίο, γυναίκα τώρα του Άγγλου προξένου στο Τρίκερι, — του Γαρόπιους, αυτό που τον είχε κιόλα πυροβολήσει, — βρί-σκειται κι' ή Θάλεια, ή πρώτη του, ή παιδική του άγάπη... Θά σωθή τουλάχιστο αυτή; θά πνιγθή; θά σκοτώθη;... Και την άλλη μέρα, στο Ναυαρίνο, σ' έναν όρμισκό όπου ή θάλασσα είχε ξε-εράσει συντρίμια κι' αποκαθία, ο Γεώρ-γιος Σταυρός, έξαλλος, βλέπει να πλέη κι' ένα κουρέλι από μουσελίνα με ρόξ βούλες, — ένα κουρέλι χιλιοτρυπημένο από σφαίρες, ένα κομμάτι από τό φό-ρεμα της Θάλειας...

Αυτή, με λίγα λόγια, είναι ή υπόθε-ση του διηγήματος. Άλλ' άκόμα μεγα-λύτερη έντύπωση κάνει με τον τρόπο που είναι γραμμένη. Όλ' οι κριτές ή-μαστε ένθουσιασμένοι με τίς «Θεότητες του Κοτύλου». Κι' επειδή ως τό τέλος δεν βρήκαμε άνώτερο διήγημα, — έ, δεν

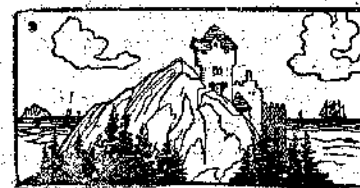
ήταν και τόσο εύκολό να βρούμε, — άποφασίσαμε να δώσουμε τό Α' Βραβείο σ' αυτό. Μοιράσαμε και άλλα, υπογρά-ψαμε τό πρακτικό που θά δημοσιευόταν στη «Νέα Έστία» και... ήλθε ή σι-γαλή νάποσφραγίσουμε τους φακέλλους. Με πόση άνυπομονήσά την περιμέναμε! Προπάντων για να μάθουμε τόνομα του άγνωστού, που είχε γράψει εκείνο τό άριστουργήματάκι... Ο Άλκης Θρό-λος παίρνει άμέσως τον φακέλλο που έγραφε απέξω τον τίτλο του... Τόν άνοίγει, βιάζει από μέσα μια κάρτα. Σκούθο από πάνω του... Και διαβά-ζω: **Άλέξανδρος Βεινόγλου!**

Νά ή μεγάλη χαρά που σας έλεγα. Ο Άλέξανδρος Βεινόγλου, ή **Συύρη**, ένα χθεινό Διαπλάσπουλο, να παίρνη τώρα τό Α' Βραβείο σ' έναν τέτοιο Διαγω-νισμό, μ' ένα τέτοιο διήγημα! Τι εξέλιξη σε λίγα χρόνια!... Και να άκόμη ένας καλός λογοτέχνης, που βγαίνει από τό «σχολείο της Διαπλάσεως». Πόσοι άλλοι δεν βγήκαν ως τώρα! Και ποιητές και πεζογράφοι. Άφίνω τους πιο πα-λιούς. Και θυμούμαι τους νέους. Ο Ρώ-μος Φιλύρας, ο Κλέων Παράσχος, ο Κώστας Ουράνης, ο Τέλλος Άγρας, ο Ι. Παναγιωτόπουλος, ο Μ. Παπανικολάου, ο Μ. Στασινόπουλος. Όλοι από τά πιο γνωστά όνόματα στη νέα μας λο-γοτεχνία, και δυο-τρεις απ' αυτούς οι καλύτεροι μέσα στους νέους μας ποιη-τές... Άμη τό κορίτσι! Η Σταυ-ρούλα Μαρκέτου, ή Γεωργία Ταρσού-λη και τόσες άλλες;... Στον πνευμα-τικό αυτόν κύκλο, τον αληθινά διακε-κριμένο, παίρνει σήμερα θέση, με τό σπαθί του, κι' ο Άλέξανδρος Βεινό-γλου. Νίκησε σ' ένα Λογοτεχνικό Δια-γωνισμό, που είχε ογδόντα ανταγωνι-στές, τους καλύτερους...

Στό σημερινό τεύχος της «Νέας Έ-στιας» δημοσιεύονται «Οι Θεότητες του Κοτύλου» με την εικόνα του βραβευμέ-νου. Σ' αυτήν θά δυσκολευθήτε ίσως να αναγνωρίσετε τη **Συύρη** της Δια-πλάσεως. Ο Άλέξανδρος Βεινόγλου, τό παιδί που ξέρατε, είναι σήμερα νέος δεκαεννιά χρονών. Πόσες άλλες, μεγα-λύστερες, επιτυχίες τον περιμένουν! Άλ-λά κι' αυτός δεν θά ξεχάσει βέβαια πο-τέ, και μετς δεν τό ξεχνούμε, πως ή πρώτη του εικόνα, τιμή επίσης μιας νίκης σε Διαγωνισμό, δημοσιεύθηκε στη «Διάπλασι».

Και στά δικιά σας!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ



ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα από Τουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Στάθηκε άμέσως νάκροασθη, και πά-λι τό ξανάκουσε. Βγήκε τότε και κάλε-σε και τόν Γόρδων.

— Τής φαντασίας σου θά είναι, είπε αυ-τός άμ' έκουσε για θόρυβο μέσ' στο βράχο.

Άμα όμως κόλλησε τ' αυτί του στον τοίχο του διαδρόμου, όμολόγησε πως ο Μπριάν είχε δικιο: Άκουσε κι' αυτός κάτι σαν υπόκωφα γρυλλίσματα.

— Τι να είναι; είπε ο Βάξτερ. που τάκουσε κι' αυτός.

— Δεν ξέρω τί να υποθέσω, άποκρί-θηκε ο Γόρδων. Να φωνάξουμε τόν Δό-νιφαν και τους άλλους.

— Όχι τους μικρούς, είπε ο Μπριάν, θά φοβηθούν.

Άλλά τή στιγμή εκείνη έμπαιναν ο-λοι για να γευματίσουν. Έτσι κι' οι μι-κροί έμαθαν για τους μυστηρώδεις γρυλ-λισμούς και φοβήθηκαν όχι λίγο...

Ο Δόνιφαν, ο Ουίλκοξ, ο Ουέπ, ο Γκάρνερ, μπήκαν κι' αυτοί στο διάδρο-μο για νάκροασθούν. Άλλά οι γρυλλι-σμοί είχαν πάψει κι' υπέθεσαν πως οι σύντροφοί τους θά είχαν άπατηθεί. Ο-πωσδήποτε, αποφάσισαν να μη διακο-



Ανάδωκην στην κορυφή, αλλά καμιά σχισμάδα δεν βρήκαν. (Σελ. 257, σ. β')

πή ή εργασία και, μετά τό γεύμα, οι μεγάλοι ξανάρχισαν πρόθυμα να σκά-βουν.

Τό βράδυ, στις έννιά, οι γρυλλισμοί ξανάκουσθηκαν καθαρά. Ο Πιστός όρ-μησε στο διάδρομο, στάθηκε λίγο με τευτωμένα αυτιά κι' άμέσως βγήκε σαν τρελός. Οι τριές του ήταν σηκωμένες, τά χελιη του άνασυρμένα ξεσκέπαζαν τά δόντια του, και γαύγιζε άγριέμένος,

σαν νάκροκρινόταν στους γρυλλισμούς... Τότε πια οι μικροί φοβήθηκαν στά-λήθεια. Ο Μπριάν προσπάθησε να τους ήσυχάσει και, επειδή δεν ήσυχάζαν, τους άνάγκασε να πλαγιάσουν.

Πέρασε πολλή ώρα ως νάποκοιμη-θούν. Ο Πιστός φαινόταν έρεθισμένος, κι' ο Γόρδων με τους μεγάλους καθόν-ταν και συνομιλούσαν για τό παράξενο φαινόμενο.

Τέλος, άποκαμωμένοι, πλάγιασαν ο-λοι, έκτός από τό Μπριάν και τό Μόκο που ήταν ή σειρά τους να γρυπνήσουν.

Σε λίγο έγινε ήσυχία κι' όλη τή νύ-χτα δεν ακούσθηκε τίποτα.

Πρωί-πρωί σηκώθηκαν ολοι. Ο Βάξ-τερ κι' ο Δόνιφαν μπήκαν στο διάδρο-μο, άκροάσθηκαν, αλλά οι γρυλλισμοί είχαν πάψει. Κι' ο Πιστός άκόμη, που χτές είχε δείξει τόση άνησυχία, τριγύ-ριζε άμέριμος.

— Παιδιά, τή δουλειά μας! φώναξε ο Μπριάν.

— Ναί, είπε ο Βάξτερ ν' αρχίσουμε κι' άμ' άκούσουμε πάλι τίποτα, σταμα-τούμε.

— Μήν είναι καμιά πηγή, και τό νερό χύνεται σε καμιά σχισμάδα του βράχου και γίνεται αυτός ο θόρυβος; ει-πε ο Δόνιφαν.

— Τότε θάκουγόταν διάκοπα, είπε ο Ουίλκοξ.

— Σωστό, είπε ο Γόρδων. Εγώ, νο-μίζω πως ο βράχος θά έχη καμιά σχι-σμάδα στην κορυφή και, καθώς περνά ο άέρας άπομέσα, μουγγρίζει έτσι.

— Πάμε να ιδούμε, φώναξε ο Σέρβης.

— Ναί, ναί!

Ο Βάξτερ και δυο-τρεις άλλοι βγή-καν έξω κι' ανέδθηκαν στην κορυφή, — στη σκεπή να ποδμε της σπηλιάς. Άλ-λά καμιά σχισμάδα, καμιά τρύπα δεν βρήκαν.

Μετά τοστο εξακολούθησαν ολοι την εργασία τους ως τό βράδυ.

Την ώρα του δείπνου, ο Πιστός, που καθόταν πάντα κοντά στη θέση του κυ-ρίου του, δεν έφάνηκε καθόλου.

Τόν εφώναζαν, αλλά ούτε φωνή ούτε άκρόαση.

Βγήκαν κι' έφαξαν παντού. Πιστός πουθενά.

Βέβαια θά είχε πάει πολύ μακριά, γιατί άν άκουγε τή φωνή του κυρίου του, θάκροκρινόταν απ' όπου κι' άν ήταν. Μήν έχάθηκε; Άδύνατο. Μήν τόν έφα-γε κανένα θηρίο; Κι' αυτό άπίθανο, αλλά έτσι μόνο μπορούσε να εξηγηθή ή εξαφάνισή του.

Περιστό να ποδμε πόσο λυπήθηκαν τά παιδιά για την άπίθεια του πιστού ζώου που τους όπηρετοθεσε τόσο καλά. Η έρημιά τους τους φάνηκε μεγαλύτε-ρη και δεν έφαγαν σχεδόν από τή λύπη τους. Ούτε να κοιμηθούν δεν ήθελαν,

παρά καθόνταν γύρω στο τραπέζι άμι-λητοι.

Άξαφνα, μέσ' στη νύχτα, άκροάσθηκαν πάλι γρυλλισμοί, άνακατωμένοι με κραυ-γές πόνου. Ο θόρυβος αυτός βάσταξε ως ένα λεπτό.

Ο Μπριάν έτρεξε στο διάδρομο. Ο-λοι σηκώθηκαν. Τά μικρά, τρομαγμένα, χάθηκαν στα κρεβάτια τους.

Σε λίγο, καινούργιες κραυγές, μαζί



Ο Μπριάν και οι μεγάλοι έτινάχισαν την έρημια (Σελ. 257, σ. γ')

με γαυγίσματα, άντήχησαν όπόκωφα πίσω απ' τόν τοίχο του διαδρόμου.

— Ο Πιστός! φώναξε ο Ουίλκοξ. Θά είναι και μέσα και θά πιάστηκε με κα-νένα άγριμύ!

— Όστε ύπάρχει κοίλωμα πίσω απ' αυτό τόν τοίχο;

— Έτσι φαίνεται. Και σ' αυτό θά κα-ταφεύγουν τή νύχτα άγρια ζώα.

Δεν χωρούσε άμφιβολία: Είτε ήταν, είτε δεν ήταν εκεί μέσα ο Πιστός, ό-πήρχε κοίλωμα στο βράχο, ίσως μια δεύτερη σπηλιά, που ή είσοδό της θά κρυβόταν μέσ' στους θάμνους που τριγύ-ριζαν τό βράχο.

Ο θόρυβος έπαψε πάλι και δεν ξανα-κούσθηκε όλη νύχτα. Άλλά ούτε την άλλη μέρα δεν έφάνηκε ο Πιστός.

Ο Μπριάν κι' οι μεγάλοι ξανάρχισαν την εργασία. Ός τό μεσημέρι, είχαν σκάψει άκόμα δυο πόδια. Έφαγαν και τό άπομεσήμερο ξανάρχισαν. Τους μι-κρούς τους έστειλαν να καθήσουν στην άκροποταμά. Οι άλλοι φύλαγαν τους εργάτες, με τά όπλα και τά πιστόλια στο χέρι. Γιατί φοβόνταν μήν άνοιγε στον τοίχο, καμιά τρύπα και πετιόταν από τήν άλλη σπηλιά κανέν' άγριο ζώο.

Αυτό έγινε κατά τις δυο

(Άκολουθεί) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

Εδωχαριστώ πολύ πολύ για τὰ ε-
σπασθήματα τους τὰ καλά μου και
διά: **Σεντεμένο** **Ήπειρωτάκι**,
Ήλιόλουστη, **Τζάκ**, **Βολιότι-
κη** **Τρελοπαρέα**, **Άλεξαν** **εϊνὸ**
Διαπλασόπουλο, **Ροδοσλαμένη**
Βοσκοπούλα, **Νύσαν** **Τριαντα-
φυλλίδου**, **Μαγεμένο** **Βασιλό-
πουλο**, **Χριστόδ.** **Τραμίση**, **Μα-
ρίαν** **Ι.** **Κοστάλα**, **Ασηρήν** **Α.**
Αρτωνιάδου, **Μαγαμένη** **Γαζία**,
διά **Σύλλ.** **Ολυμπίων** **Θεῶν**,
Σύλλογον **Ήερολογιτῶν**. Νὰ μὴ
χῆσουν!

Ἐραϊὸς **Ἐπιστολὰς** μου ἐ-
στειλαν ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα κ' εἰ
ἐξῆς: **Ἐνδοξὸς** **Ἕλλην**, **Δασυδί-
πουλο**, **Αἰνάνθιν** **Ρόδο**, **Οδρά-
νης** **Φλώριος**, **Ροδοδάφνης**, **Γα-
λάσιο** **Ἀστέρι**, **Τοῖα** **Τρυφανο-
πούλου**, **Φαῖα**, **Ἰάσων**, **Μα-
μασιτίσα**, **Ἀνδαλουσία**, **Ἐλευ-
θερα** **Πουλί**, **Διηγορίνα**, **Μο-
ραγι**, **Ἰθῆς**, **Περφυρογέννητη**,
Ἀνδριμένη **Ἀμυγδαλιά**, **Μελα-
χροπούλα**, **Ἀγνοατή**, **Ἐρμίου**,
Μελαχροινή **Κυπριοπούλα**, **Ἀ-
τρεμῆτος** **Καῖς**, **Νέμεως**, **Φι-
λομαθῆς**, **Κύριος** **Κ.** καὶ **Ἀντά-
νιος** **Δούκας**. Στὸ ἐρχόμενο θὰ
τοὺς ἀπληθύνω θὰ πῶ καὶ τὴ
γνώμη τους γιὰ τὸ Πένταθλο. καὶ
ἄλλ. Γρατὶ σήμερὰ δὲν ἔχω ἀρκετὸ
κόπο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα-
γοῖται, ἂν δὲν ἀνοδεύεται διὰ τὸ δι-
καιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ
ἀνοδεύομενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ-
βρίου 1928. Ὅσα ἀνοδεύονται διὰ τὴν
ἀνήκον εἰς ἀγορὰ καὶ ὅσα ἐπὶ Κ. εἰς κρ-
ρίσια.

Νέα Ψευδώνυμα: **Χαδιάρια**, κ.
(ΑΒ). **Γλυκεῖα Πατρίδα**, κ.
(ΕΚ). **Σμυωναῖος Μάρτυς**, ἄ. (Ἄ-
δελφὸς ΕΚ). **Οὐράνης Φλώριος**,
ἄ. (FK). **Ἐθνικὸν** **Ὀνειρον** ἄ.
(IA). **Λέσβιος**, ἄ. (NA). **Τάνια**,
κ. (...) **Κροσταλλένια**, κ. (EX).
Ἐθνικὸς **Κήρυξ**, ἄ. (IT). **Μα-
σκαρισμένος** **Μασκαρὰς**, ἄ. (ΑΕ).
Ραμόν **Νοβαρό**, ἄ. (NX).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεταιται τὸν:
φίλον της: **Παιποτωμένον**
Γίαν (γιατὶ τὸ πλῆρες λοιπὸν
ἀφοῦ δὲν σοὺ ἀρέσει; γιὰ νὰ πε-
τῆ; λεπτά;) **Γαλάτεια** (ἔστειλα
καὶ γιατὶ δὲν θὰ μπόρεσες ν' ἀπαν-
τήσης; προσπάθησε. δὲ εἶναι κα-
νένα δύσκολο γιὰ κερτίσι ποὺ γρά-
φει ὁ) καὶ σὲνχ') **Ἀμύητος** **Γε-
λοστοποιὸν** (πῶς; ἢ συλλογῇ σου
ἐλήφθη) **Πιτσιρῆνον** τοῦ **Ἀργι-
νίου** (μὰ δὲν εἶπα ὅτι δὲν ἐχθρε-
σαστήν **Κορινθίη** δια τὰ στί-
τα καὶ ἑλαβ; τὸ εἶπα) **Κο-
ντιοῦ** **Ἄσμα** (τὰ ἔστειλα) **Ἐ-
θνικὸν** **Ὀνειρον** (ἔστειλα 2 λο-
σφόχρα) **Μυρηθῆνα** (πρὸς τὸ
πρῶτον εἶναι ἐλευθερὸ) **Ἀστέρα**
τοῦ **Αἰγαίου** (ὄχι ἐλήφθη κ' ἔ-
στάλη λογίμῳ) **Θαλασποπούλι**
(ἔστειλα 2 εστρ.) **Αἰν.** **Δευτερίαν**
(ἔστειλα 8 εστρ.) **Λευκὸν** **Κόρα-
να**, **Γ.** **Κ.** **Πέτρον** κλπ. κλπ.

Εἰς ἕκασ ἐπιστολὰς ἐλάττει με-
τὰ τὴν 27 **Ἰουνίου**, ἐκπλητῆσθαι
σὸ ἐρχόμενο.

Σεοπαθῶντες
γιὰ τὸ **Δωδεκανήσιον!**

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας,
ἀποπέλλοντας καὶ δραχμ. 5 διὰ
τὴν ἐκτόπισσιν τῆς νέας ταχυτάς.
Ἄλλως δὲν εὐθινοῦμεθα διὰ τὴν
ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ῶν Διαγωνισμῶν.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 30 Ἀπριλοῦ.

- 470. **Λεξιγραφὸς**
Ἄρθρὸ οὐδέτερο ἂν βόλλῃ
Κοινὸ ζῶν ἀρσενικόν.
Στὴν Ἰαπωνίαν μεγάλη
Κάνει πόλη σὸ λεπτό.
Μελαχροινὴ **Κυπριοπούλα**
- 471. **Λογοπαικτικὸς** **Λεξιγραφὸς**
Ἄν μπόρῃσης, φίλε λύτα.
Κατὰ καὶ νὰ βάλῃς γι.
Πρὸς τὴ Σικελίαν κρῖτα
Ποῦ μὰ πόλη θὰ φανῇ.
Ἀσπυρδιστὸ **Ρολοῖ**
- 472. **Μεταγραμματισμὸς**
Τοῦ Ἀπόλλωνα παιδί
Ἄν ἄλλοθι τὸ κεφάλι.
Στὸ βαρέλι εὐθὺς θὰ μῆθι
Καὶ κατόπι σὸ μπουκάλι.
Μελαχροινὴ **τοῦ** **Σκέτιν**
- 473. **Δίνεγμα**
Τὸ ἀρσενικὸ μου
θὰ τὸ βρῆς στὴ Φυσική,
Τὶ χεῖρισμο!
Τὸ θηλυκὸ μου
θέλει βράσιμο πολὺ...
Ὅχι ψήσιμο.
Ὅδυσσεὺς Ἀνδροῦσσας.

- 474. **Τρίγωνον**
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
- Ὅριζοντίως κατὰ σειρὰν: Τι-
τάν, εἰς τῶν τριῶν Σωματοφυ-
λάκων, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, κτη-
τικὴ ἀνταγωνία, ἄλλη ἀνταγω-
νία, καὶ ἄλλη, σύμφωνα.—Κα-
θέτως τὰ αὐτὰ.
Ἀμύητος **Γελοστοποιὸς**
- 475. **Κρυπτογραφικὸν**
1 2 3 4 1 5 6 = Ἄρχ. βασιλεὺς
2 3 2 1 6 = Ἐπίθετον
3 2 4 1 5 6 = Ὁ ἀνδρὸς
4 1 5 6 = Μέλος τ. σώματ.
5 4 1 = Πρόθεσις
6 4 1 3 1 6 = Τὸ σῶμα μετὰ
ὄργανον
Πριγκίπισσα **Λολεττα**
- 476. **Ἀπρὸσδόγηται**
Ἰνωρῆτες... πρόθεσιν; Δέ-
κα ἔξ καὶ δέκα τέσσαρα πάσα
κάννον;
Γέρβιος **Δεσπὸς**
- 477. **Ποικίλη** **Ἀπροσπείχης**
ἐξ **Ἀντιθέτων**
Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν
κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὅστε τὸ
πρῶτον γράμμα τοῦ πρῶτου, τὸ
δεύτερον τοῦ δευτέρου καὶ οὕτω
καθεξῆς, ν' ἀποτελοῦν κωτεῦ-
ουσαν:
χθὲς, **χειμῶν**, **ψευδῆς**, **ἀβράς**,
θνητός, **φωτισμένος**,
Σπυρ. **Ι.** **Παναγιωτέπουλος**

478. **Μικτόν**
ου- κφ- η- πστ- οο- θλς- οα
Πιτσιρῆνος τοῦ Ἀργινίου
479. **Γόφως**
κφρ. α
κφρ. κφρ. α α
I κφρ. 6 ονυ α
κφρ. κφρ. α α
κφρ. α
Ἄγνωστη

Διὰ τοὺς **Γαλλομαθεῖς**

480. **Double Tête**
A chacun des mots ci-des-
sous ajoutez comme tête une
lettre, pour en former neuf
autres mots, dont les initiales
composent un défaut:
eau, lire, ail, tuette, raison,
ois, lot, errer, titer.
Περφυρογέννητη
481. **Calambour**
Dites-moi, par le même mot
ou son: la plus grande partie
de la terre, la plus chère per-
sonne et la moins douce chose
du monde!
Περιπλεκῶς

ΑΥΣΕΙΣ

- τῶν **Πέντε**. **Δοκίμ.** **τοῦ** **φύλ.** **16**
- 280. **Ποσειδῶν**, (πῶς; ἰδιῶν.)
- 281. **Κτήνος**-**Τῆνος**.—282. **Φα-
κῆ**-**φῶκη**.—283. **Χά!**—**ἄχ!**—284.
ΕΛΛΑΣ 285. **Πόσος**, **καί-
ΑΠ.** **ΥΟ** **νός**, **ἔρις**, **ξένος**,
ΑΓΕΡΟΣ **μάγος**, **ἔτος**, **κῶ-
Ι** **Λ** **Ο** **Α** **Μ** **Α** **Σ** **Η** **Σ**
ΑΒΙΟΣ **Η** **μα**.—286-240. **Διὰ**
Α **Α** **Π** **Φ** **φ** **α** **θ** **λ** **ο** **ς** **ἄ**
Σ **Χ** **Ι** **Ζ** **Ω** **τῶν** **Φ**: **φάθος**, **ἄ**
φ **ε** **δ** **ς**, **ῥ** **φ** **ο** **ς**, **ῥ** **φ** **ο** **ς**, **ῥ** **φ** **ο** **ς**
λος, **φ** **αν** **ός**.—241. **ΕΙ**-**ΕΥΕΛ**-**ΥΙ**
= **ΕΙΣ** **ΔΕΥΤΕΡΑ** **ΦΥΣΙΣ**
(Ἐλασθερος, Ἰσταμαί, Εἴθου-
μος, Υγιής, Ἐχω, Ἀνδρεῖος, Ὑ-
περήφανος, Ἰδιος.)—242. **Καπο**-
δίστριας (Κ' ἀπὸ δ' εἰς τρία ζ.)
—243—245. 1. 246. D
Τουνοῖα (tour, qui, M E R
ἄ.) 2. **Ἐλαβῆτα** (elle, B A S E R
US N
V I E
E N S
E)

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

- ΠΡΩΛΟΥΜΕΝΑ**
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.
(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦ, ὁ πρῶ-
τος εἶναι τὸ ταχυδρομικὸν τῶν Ἐσω-
τερικῶν καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτε-
ρικῶν.)
Ἄδελφοῦλα μου, δρ. 20 /5,50 καὶ 7,50/
Ἀναδρομῆν, δρ. 25 /5 καὶ 8,50/
Ἄν εἶμ' ἐγὼ, δρ. 20 /5 καὶ 7/
Θεατρον, τόμος Β' δρ. 40/6,50 καὶ 9/
τόμος Γ' δρ. 30 /6 καὶ 7,50/
Ἰαβέλλα, δρ. 25 /5 καὶ 7/
Κακὸς Ἀρσενος, δρ. 17 /5 καὶ 7/
Καλὸς Ἀρσενος, δρ. 11,80 /5 καὶ 7/
Κόκκινος Βράχος, δρ. 20 /5 καὶ 7/
Κορμὸς καὶ Κορμῆς, δρ. 30/6,50 καὶ 8,50/
Λάσκαρ, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/
Μαργαρίτα Ἐστρα, δρ. 17 /5,50 καὶ 7,50/
Παιδικὸν Θεατρον, ἄσο τόμου, ἕκαστος
δρ. 12 /5,50 καὶ 7,50/
Πετρεῖς στὸν Ἥλιο, δρ. 15 /5 καὶ 7/
Πλευσίη καὶ Φτωχοί, δρ. 30/6,50 καὶ 9/
Στάχυα καὶ Παταροῦντες, δρ. 15 /5 καὶ 7/
Στέλλα Βιολῶντη, δρ. 17 /5 καὶ 7/
Τερεῖα Βάρμια-Δαυδάτα, δρ. 25 /5,50
καὶ 7,50/
Τίμιαι καὶ Ἄτιμιαι δρ. 30 /6,50 καὶ 9/
Τιμὴ τοῦ Ἄδελφῶδ, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/
Τυχεροὶ καὶ Ἀτυχοὶ δρ. 30 /6,50 καὶ 9/
Ὁ Τρεῖσλος με τοὺς Κόκκινους Κρί-
νευς δρ. 20 /6,50 καὶ 9/
Ἡ Τριπλοῦν Ἰνδιάν, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/
La Maitresse Verte, Μετάφρασις τοῦ
ἑκατοῦ Ἀρμόμον δρ. 15 /5 καὶ 7/
Κ ὄρησα **Λαβερὸν**, Ἄσις σου ἔλασ-
στέλλε: **Φωτεινὴ** **Χελώννα**, **Μεθασα**.
Ἀριστοκράτεισα
Κ ὄρησα **Λαβερὸν**, Ἄσις σου ἔλασ-
στέλλε: **Φωτεινὴ** **Χελώννα**, **Μεθασα**.
Ἀριστοκράτεισα
Κ ὄρησα **Λαβερὸν**, Ἄσις σου ἔλασ-
στέλλε: **Φωτεινὴ** **Χελώννα**, **Μεθασα**.
Ἀριστοκράτεισα
Κ ὄρησα **Λαβερὸν**, Ἄσις σου ἔλασ-
στέλλε: **Φωτεινὴ** **Χελώννα**, **Μεθασα**.
Ἀριστοκράτεισα

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1898)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχοντι ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1927)
ἐκδόχων ἔτι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δρχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτε-
ρικὸν δρχ. 28 εἰτε ἄρραφος εἰ-
τε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑσ. 10 τὸ πῶλὸν λέξις με ἀπλά
απογεία δρ. 8 (τὸ ἕλασμα νύμφη.)
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέ-
ξις, μετὰ περὶ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μετὰ κεφαλαία δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Κ Ἀκρίνη ἑλαβες τὸ τετραδικίον μου; Πέ-
ποι εἶναι ἡ ἄσις σου!
Σωματοπούλα
Κ Ἄσις σου εἶναι ἡ ἄσις σου!
Σωματοπούλα

Φ οἰτητῆ—Ἀημοῦδ. Νέως, Δοκίμοσιν ντὲ
Σεβρῆ—Ἀημοῦδου, Θεῖσις—Ἐιαν
νῶντις **Τσοροῦχης**
Η Ἄσις τοῦ Συλλῶνος Ἐπίδαυρος ἐλ-
λάτις εἶναι δὲ ἡ ἄσις: Γεώργ. Μπατῆ-
ων π. Γ. Μολάου.

Η Ἄσις μου γίνεται: Σ. Οἰκονόμου (Διὰ
Θ.) Ἐνοδοχῶν Ἑλλαδικῆς Ἐσρά-
πης, Θεσσαλονίκης. **ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛ**
Η Ἄσις τοῦ Συλλῶνος Ἐπίδαυρος ἐλ-
λάτις εἶναι δὲ ἡ ἄσις: Γεώργ. Μπατῆ-
ων π. Γ. Μολάου.

Π ἀράβην Συντροφίαν, Κουκουροφρεμ-
μένον—Κουτροφῆς, ἄλλα ὄνομα, πα-
τρικὸν ὄνομα ποῦ εἶναι!
Κουκουροφρεμμένος
Α περὶ σὺν ν' ἔλθῃς κατὰ μέρος τὴν ἐ-
κπλητῆσθαι ν' ἀνομιχθῶ ἐκ νέου εἰς τὴν
πολιτικὴν. Ἐγὼ εἶ καὶ χαίρομαι ὅταντας,
πλὴν τῶν Ἐφροσύλων.

Ο Κολοκωθόσπορος παρακαλεῖ τοὺς ἑγὼ,
καλῶντας νὰ τοὺς μεταφέρωσιν τὴν
(ΚΗ—516) ἄγγελίαν των, ἀπὸ τὴν ὅποιον
δὲν ἐκπλητῆσθαι κωφεῖς ταῦτα. Ἡ συνωνυ-
μὸς παστέριον εἶναι ἄσπασ, ἑλλὰς ἀπάντη-
σις διὰ μερικὰ γαιουργατὰ δὲν ἐδόθη.

Ο διαγωνισμὸς ἠθοποιῶν καὶ Μ. Μυστι-
κῶν τῆς ἀσκητικῆς ντὲ Σεβρῆ με
συμμετοχῆς τριδραχμῶν, παρατίθηται μέχρι
Ἰουνίου, Ἄσις; Φωτεινῶν, Οἶκα Κο-
ρινθίου, Ἁλῶννα—Κηφισοῦ.
Πριγκίπισσα Πανακίου, Ἀφρισμένο Κῶ-
μα, Ὑδῶν, Μοστί, Ἡλιόλουστη, Φωτει-
κίσις, Ἰνδιάν, Φτωχὸν Χερσίηλο, Τσοῦ-
χρα, Κλαίον, Ἀσπρα, Μήδεια, καὶ ἐλλί-
πης; Κάθε πέντε εἶναι βραβεῖο.

Κ ὄρησα **Λαβερὸν**, Ἄσις σου ἔλασ-
στέλλε: **Φωτεινὴ** **Χελώννα**, **Μεθασα**.
Ἀριστοκράτεισα
Κ ὄρησα **Λαβερὸν**, Ἄσις σου ἔλασ-
στέλλε: **Φωτεινὴ** **Χελώννα**, **Μεθασα**.
Ἀριστοκράτεισα
Κ ὄρησα **Λαβερὸν**, Ἄσις σου ἔλασ-
στέλλε: **Φωτεινὴ** **Χελώννα**, **Μεθασα**.
Ἀριστοκράτεισα
Κ ὄρησα **Λαβερὸν**, Ἄσις σου ἔλασ-
στέλλε: **Φωτεινὴ** **Χελώννα**, **Μεθασα**.
Ἀριστοκράτεισα